

Yngd nr. 20 – 2. sept. 1998

Úr fólkaskúla í miðnámsskúla

Yngd hefur hitt tvey ung, sum ganga á ávíkavist Studentaskúla og Handilsskúla, og spurt tey, hvussu tað er at skifta frá fólkaskúla til miðnámsskúla.

Pætur og Elin vóru floksfelagar í fólkaskúlanum

Terji Nielsen

Tað er ymiskt, hvørja fatan fólkhava av at fara úr fólkaskúlan og so møguliga í ein miðnámsskúla. Hjá teimum flestu er tað altíð eitt sindur keðiligt, tí at man skal skiljast frá teimum, sum man hevur gingið í flokki saman við í eini tiggju ár.

Onnur eru kanska eitt sindur ivasom við at fara úr tryggu rammunum í fólkaskúlanum og so eitt nú niðan í studentaskúlan, sum kann tykjast rættiliga stórur og ørkymlandi við einari rúgvu av næmingum, sum ein als ikki kennir.

Tey flestu eru tó av teirri fatan, at tað er ein avbjóðing at fara undir Student, HF, FHS ella hvat tað nú eitur.

Positivt skifti

Yngd hitti tey bæði, Pætur Dahl og Elin Christiansen, sum ganga á ávíkavist studentaskúla og handilsskúla, og spurdi tey, hvussu tað er at skifta til ein mið-

námsskúla, eftir at hava gingið í fólkaskúla í mong ár.

Pætur gongur í lötuni í 2.g. í málsligu deild í Hoydølum, meðan Elin júst er farin at ganga á FHS.

Pætur, sum fór úr 9. flokki og beinleiðis niðan í Hoydalar, sigur, at tað vóru fleiri, sum ráddi honum frá at fara undir studentaskúla so ungur (millum annað onkur vinmaður, sum var farin aftur í fólkaskúlan aftaná stutta tíð í Hoydølum), men hann valdi tó at fara, og tað angrar hann ikki.

Hann sigur, at hann hoyrði áðrenn, at tað var øgiliga strævið at ganga á studentaskúla, men hann heldur ikki, at tað er strævnari, enn hann hevði roknað við.

Elin er, sum áðurnevnt, júst byrjað á handilsskúla, so hon kann ikki siga nakað um, hvussu strævið tað er í mun til fólkaskúlan.

Verða mett sum vaksin fólk

Eitt, sum tey bæði eru samdum, er, at tá tú kemur á ein miðnámsskúla, so er ein tann størsti munurin tann, at tú verður mett sum eitt vaksið fólk av lærarunum. Hetta eru tey ikki von við frá fólkskúlanum, og er hetta eisini við til at stimbra samstarvið millum lærarar og næmingar.

Harafrat siga tey, at lærararnir mangan taka tey við upp á ráð, tá ið frálæran skal leggjast til rættis, og tað hava tey ikki upplivað áður.

Alt hetta er við til, at tey kenna seg á líka fóti við læraran, og er samstundis við til at stimbra teirra lutluku í frálærni.

Í fólkskúlanum er tað so, at um ein næmingur ikki er við í tímanum og bara situr og svevur, so vil lærarin royna at fáa hann við og eitt nú syrgja fyri, at hesin næmingurin ger allar uppgávur, heimaarbeiði og annað.

Á miðnámsskúlanum er tað so, siga Pætur og Elin, at slíkir næmingar, sum bara sita og hanga (teir eru fáir), sleppa at sita fyri einki. Lærararnir lata tað upp til hvønn einstakan at fylgja við og klára seg. Hetta krevur sjálvsagt nógv meiri sjálvdisiplin frá næmingunum, enn hvat tey eru von við frá fólkskúlanum.

Næmingarnir meiri seriosir

Ein týðuligur munur er á næmingunum í fólkskúlanum og í studentaskúlanum, siga tey bæði Pætur og Elin.

Tá ið tú gongur í fólkskúla, eru rættiliga nógvir næmingar als ikki við í undirvísingini, og fleiri teirra lata ongar uppgávur inn ella nakað. Á miðnámsskúlanum er tað so, at flestu næmingarnir eru rættiliga seriosir og gera síni skúling til tíðina.

Harafrat er tað mangan livligt kjak um eithvørt evni í skúlastovuni, og tað eru tey als ikki von við frá fólkskúlanum.